

Acció Ciutadana

setmanari republicà - d'esquerra catalana

m é s e n l l à

Ni xirois, ni derrotistes; ni massa satisfets, però tampoc impacients. Tan lluny estem dels qui, en nom d'un pressurós radicalisme, escarneixen i befes la República, com d'aquells altres que es creuen de bona fe que ella ha resolt tots els problemes d'una manera automàtica.

Estem convençuts que havem donat un pas, i un pas ben important. Però també creiem que la ruta que ens manca a fer és llarga, molt llarga encara.

De moment, ens havem tret del damunt el pes feixuc d'un règim que era un insult, un escarni, un estigma a la nostra condició d'homes del segle XX. I això és molt. De súbdits del rei d'Espanya havem passat a l'envejable categoria de lliures ciutadans de la República. Es una conquesta que cal celebrar, però no per això ens havem d'adormir sobre els nostres llorers.

Ni la República és tan menyspreable que l'haguem d'escarnir a totes hores, ni és tan bona i tan dolça que la creiem d'una puresa angelical.

Sense el nostre ull despert, sense la nostra mirada vigilant, sense el nostre interès per ella, enteneu-ho bé, la República se'ns pot prostituir i adulterar com qualsevol monarquia del món. Hi ha més: amb República i tot, encara poden tornar a governar els Bugallal, els Cierva, els Romanones i el cadàver descompost i putrefacte del marquès d'Alhucemas. Ja havem tingut ocasió de constatar com són fàcils les conversions. N'hi ha prou amb un acte de contrició ben feta per a creure's amb tot el dret de vestir la gorra frígia. A l'Alba i a Chapaprieta ja els han absolt, i demà poden fer-ho a tota la caterva de vells polítics responsables del daltabaix d'Espanya, si nosaltres badem i no fem l'ull viu.

Està clar que tot això depèn de nosaltres. Si amb el nostre oblit, si amb la nostra inconsciència, si amb la confiança de que amb República les coses han de marxar bé per si soles, permetem que ella es desviï del seu recte camí, no és aventurat el suposar que tindriem un desengany. La República, com totes les coses humanes, és susceptible d'errors i de falses maquinacions. Cal que l'opinió, amb un alt sentit de civilitat, controli tots els seus actes; cal que el poble la dirigeixi i que, paulatinament, li obri nous camins i més amples horitzons. Perquè no creiem que algú pugui participar del criteri que ella, la República, satisfaci totes les necessitats i sigui el nostre estadi definitiu de civilització. Cal seguir la llei del progrés; cal evolucionar a mesura que les idees i els conceptes també evolucionen. Estancar-se, permanèixer al mateix lloc, no és solament això; és també, al mateix temps, un acte regressiu.

Trobem del tot comprensible que aquests vells lluitadors, aquests veterans de la República, després de tants esforços i de somniar llargs anys amb ella, ara no aspirin a res més i morin satisfets. És lògic, és natural, i ben merescut ho tenen. Però que un jove, en la plenitud de les seves energies i quan encara té al davant seu l'ample perspectiva d'unes noves conquestes i possibilitats, es plegui de braços creient que ja n'hi ha prou, que havent marxat el rei ja està fet tot, és, aquesta, una posició anti-natural i suïcida.

olot, 13 de juny 1931.—any II.—núm. LXVII.
redacció i administració: concentració republicana

val 15 cts.